

СИРАЧЕТО

Едно време нашето царство много осиромашало. Дошелъ въ земята ни единъ страшенъ царь, ограбилъ де що парѣ имало, натоварилъ имането на хилядо магарета и си отишелъ. Завили се и замаяли хората какво да правятъ безъ пари. Самиятъ ни царь нѣмалъ пукната стотинка въ кесията — една кутийка кибритъ да си купи.

Имало тогава едно село. Край селото — пресъхналъ кладенецъ. Надъ кладенеца навеждала клони една крива стара круша. По уличкитѣ на селото тогава скитало едно сираче. Страшниятъ царь заробилъ майка му и то останало само. Ходѣло босо по улицитѣ. Мъничко било, само три педи високо. Като нѣмало какво да яде, сирачето всѣки день отивало при сухия кладенецъ подъ крушата и чакало да полѣхне вѣтрецъ и да тупне нѣкоя жълта круша. Като паднѣла крушата, то я избръсвало съ поличката си и я разхапвало. Защото било само три педи, не можело да стигне клонитѣ, ами чакало вѣтъра. Единъ день — не щешъ ли — времето било много тихо, вѣтрѣ